

[Ninn-Hansen.]

sker de demokratiske og parlamentariske principper efterlevet i praksis. Derfor har forslagsstillerne da også i folketingets Grønlandsudvalg rettet en opfordring til de øvrige demokratiske partier om at stille dette forslag til beslutning som et fællesforslag. Derfor anmoder vi i dag folketingets øvrige partier og medlemmer om at medvirke til at løse den opgave, der må vedrøre hele tinget.

Det er efter forslagsstillernes opfattelse en afgjort nødvendighed at få denne sag opklaret og afgjort på retligt grundlag. Hvis folketinget undlader at reagere i tilfælde som disse, kan man risikere gentagelser. Det kan ikke betragtes som noget ligegyldigt for hele vort demokratiske liv, hvis tiltroen til de i regeringserklæringer indeholdte oplysningers sandfærdighed og fuldstændighed bliver røkket.

Det vil svække vort folkestyre, hvis den offentlige kritik i pressen kan søges standset gennem trusler om afskedigelse. Disse grunde taler for, at folketinget ikke har lov til at forholde sig passivt over for de handlinger, der er afsløret i dommerudvalgets beretning.

En minister har pligt til at orientere folketinget, at besvare stillede spørgsmål loyalt og sandfærdigt, og hans anvendelse af sagkyndiges erklæringer til støtte for et synspunkt må indebære, at disse erklæringer tilvejebringes uden pression af nogen art. Hvis kravene til oplysningernes rigtighed svækkes, mister folketinget muligheden for at tage stilling på sagligt grundlag og hindres i at udøve saglig kritik af trufne dispositioner. Det er en hovednerve i vor demokratiske forfatning, der bliver angrebet, såfremt man accepterer forsømmelser på disse områder.

Når folketinget af en minister bliver udsat for vildledende oplysninger, som det var tilfældet den 13. marts 1957, må tinget reagere herimod. Hvis det er andre end den ansvarlige minister, der bærer den egentlige skyld for forsømmelsen, er det ikke folketingets, men regeringens sag at gennemføre de foranstaltninger, der skal træffes i den anledning.

Folketinget er derimod henvist til alene at gøre ansvaret gældende over for den ansvarlige minister, og anses en retlig afgørelse

for nødvendig, vil rigsretten være eneste mulige forum herfor.

Grundloven anviser kun denne vej, hvis man mener, pligtforsømmelsen over for folketinget har været af et sådant omfang, at ansvaret herfor må fastlægges. Gennem rigsrettens behandling gives der også alle de garantier, som vor retspleje indeholder til opnåelse af en retfærdig afgørelse. I modsætning til undersøgelsesudvalgets behandling af sagen vil forklaringerne blive afgivet under vidneansvar, anklager og forsvarer vil tilvejebringe bevismaterialet, og retsmøderne vil foregå i fuld offentlighed. Det uheldige indtryk, befolkningen har fået af mange forhold ved offentliggørelsen af dommerudvalgets beretning, har sat en diskussion i gang, der ikke er heldig for folkestyrets anseelse. Rigsretten — landets højeste domstol — vil ved sin afgørelse standse diskussionen om denne sag. For de implicerede i sagen må det også være en fordel at få fjernet den nuværende usikkerhed om ansvaret og få det fastlagt. For folketinget er det en nødvendighed at få en afgørelse, der ikke kan betvivles.

Jeg anbefaler hermed forslaget til tingets velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte forslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Lannung* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren under hensyn til de klager, der har været med hensyn til formen for grænsekontrollen ved den dansk-tyske grænse og den omstændelige afvikling og den forsinkelse, den medfører, tage spørgsmålet om en forenkling og lettelse op til velvillig overvejelse og eventuelt forhandle derom med de andre nordiske lande, på hvis vegne grænsekontrollen efter gældende overenskomst også sker?“

Lannung: Der har som bekendt været et betydeligt røre om og været fremsat en række klager vedrørende grænsekontrollen navnlig ved ind- og udrejse over den dansk-tyske grænse.